

Sygn. akt V CSK 522/12

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku E. D., I. D., M. J.

i J. J.

przy uczestnictwie M. K. i R. K.

o zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 sierpnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników

od postanowienia Sądu Okręgowego w C.

z dnia 15 lutego 2012 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w C. oddalił apelację M. K. i R. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w L. z dnia 8 lipca 2011 r., którym zniesiona została współwłasność budynku mieszkalnego i współużytkowanie wieczyste opisanej nieruchomości. Skargę kasacyjną uczestnicy M. K. i R. K. oparli na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. Wartość przedmiotu zaskarżenia określili na kwotę 185759 zł. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania powołali przesłankę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dopuszczalność skargi kasacyjnej w postępowaniu nieprocesowym uregulowana została w art. 519¹ k.p.c. W sprawie o zniesienie współwłasności skarga kasacyjna przysługuje, stosownie do art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c., jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest wyższa niż 150000 zł. Ugruntowane zostało w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowisko, że w razie zaskarżenia orzeczenia co do istoty sprawy w tak zwanych sprawach działowych, do których zaliczane są sprawy o zniesienie współwłasności, podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej pomiędzy małżonkami i dział spadku, wartość przedmiotu zaskarżenia wyznacza nie wartość całego dzielonego majątku, ale wartość konkretnego interesu (roszczenia, żądania) lub składnika majątkowego, którego środek odwoławczy dotyczy i z reguły nie może przekraczać wartości udziału należącego do uczestnika, chyba że podważa on zasadę podziału, objęcie lub nie objęcie orzeczeniem poszczególnych rzeczy lub praw, albo rozliczenie nakładów, gdyż wówczas wartość przedmiotu zaskarżenia może być wyższa niż wartość jego udziału (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC z 2004 r., nr 4, poz. 60; z dnia 15 grudnia 2006 r., III CZ 88/06, niepubl.; z dnia 24 lipca 2008 r., IV CZ 53/08, niepubl.; z dnia 6 maja 2010 r., II CZ 38/10, niepubl.; z dnia 1 czerwca 2011 r., II CZ 27/11, niepubl.; z dnia 27 września 2012 r., II CZ 71/12, niepubl.). Sąd Najwyższy w rozpoznawanej sprawie podziela to stanowisko jako trafne, uwzględniające specyfikę tych rodzajów postępowań.

Wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia stanowi wymaganie skargi kasacyjnej określone w art. 398⁴ § 3 k.p.c., mające zastosowanie także

w postępowaniu nieprocesowym, zgodnie z art. 13 § 2 k.p.c. Nie jest ono jednak wiążące dla Sądu Najwyższego, który może ją zweryfikować na podstawie akt sprawy, z pominięciem reguł wskazanych w art. 25 i 26 k.p.c., dotyczy bowiem kwestii dopuszczalności skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 maja 2001 r., IV CZ 20/01, niepubl.; z dnia 21 listopada 2001 r., I CZ 152/01, niepubl.; z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNC 2004, nr 1, poz. 11; z dnia 26 maja 2011 r., II CSK 672/10, niepubl.; z dnia 6 czerwca 2012 r., IV CZ 7/12, niepubl.). Skarżący podali jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 180759 zł, która wskazywana była również we wniosku i w apelacji. Nie stanowi ona jednak rzeczywistej wartości przedmiotu zaskarżenia, ponieważ nie odpowiada wartości przedmiotu, którego dotyczy zniesienie współwłasności i współużytkowania, jak też udziału skarżących w tej nieruchomości obejmującego sumę 79929,67 zł (79742 zł + 187,67 zł). Przedmiotem zgłaszanych przez skarżących pretensji jest różnica powierzchni gruntu pomiędzy przyznanym im udziałem, a tym jaki powinien być przyznany, gdyby część przypadająca wnioskodawcom I. D. i E. D. była wyznaczona wzdłuż ściany budynku, a wynikająca stąd różnica powinna powiększyć część wspólną. Wartość jej obejmuje kwotę 552 zł, która podlegałaby rozdzieleniu pomiędzy wszystkich uczestników. Wynika stąd, że wartość przedmiotu zaskarżenia nie przewyższa kwoty 150000 zł. Dążenia do powiększenia części wspólnej o część przyznaną wnioskodawcom D. poza ścianę budynku, nie można traktować jako kwestionowania zasady działu, w odniesieniu do którego wartością przedmiotu zaskarżenia mogłaby być wartość całego przedmiotu postępowania.

Z tych względów skarga kasacyjna jako niedopuszczalna została odrzucona na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.